

VLCÍ DÍVKA

DRUHÁ SMEČKA

ANH DO

bambóok

bamb**oo**k

VLČÍ DÍVKA

Text copyright © Anh Do, 2020

Illustrations by Lachlan Creagh, 2020

© Grada Publishing, a. s., 2025

Translation © Martin Forman, 2025

A N H D O

VLČÍ DÍVKA

**DRUHÁ
SMEČKA**

ilustroval Lachlan Creagh

OBSAH

1	NOVÝ SMĚR.....	9
2	POHŘEŠOVANÁ.....	22
3	ZÁHADNÝ PARK.....	34
4	ČELISTI A DRÁPY	50
5	PŘÍLIŠ MNOHO PREDÁTORŮ	66
6	BODY NAVÍC	75
7	VZTEKLINA.....	94
8	DĚSIVÍ KLAUNI.....	110

9	HLÍDACÍ VLCI	118
10	DOBRÝ ŽIVOT	126
11	ZÁMEČEK	134
12	TĚŽKÁ VOLBA	152
13	LODĚ A PÍSKOVIŠTĚ	168
14	ZPÁTKY V BLUDIŠTI	184
15	TĚŽKÉ LOUČENÍ.....	196
16	POŘÁDNÝ RÁMUS	206

1

NOVÝ SMĚR

Putování otevřenou krajinou se mi vůbec nelíbilo.

Ale neměli jsme na výběr. Museli jsme opustit les, protože se to tam hemžilo vojáky.

Pohybovat se v polích bylo prostě *špatně*. Celá léta jsem žila v tom či onom lese. Tady ale nebylo kde se schovat – žádné větve, na které bych se vyšvihla, žádné skály, za nimiž bych se přikrčila.

Aspoň že nad námi pozorně hlídkovala Orlička.

Někde v dálce se ozvalo **BŮŮŮŮ**. Kdo jsou asi teď místní zemědělci? Jsou to ještě našinci, nebo se už nepřítel zmocnil i všech farem? A pokud to jsou nepřátelé, znamená to, že chovají *nepřátelské krávy*?

Při té představě jsem se zachichotala a Rupert na mě letmo pohlédl.

„To nic,“ řekla jsem. „Jen taková hloupá myšlenka.“

Byla jsem unavená a duchem mimo. Potřebovala jsem se dát do kupy.

Celou noc jsme se plížili lesem. Dokázali jsme se sice vyhnout pátrajícím svítilnám hlídkujících vojáků, ale ne každý měl takové štěstí. Nejednou jsme zaslechli, jak nepřítel chytá ostatní uprchlíky. Trápilo nás, že s tím nemůžeme vůbec nic dělat.

Soustředila jsem se proto na skutečnost, že před sebou máme úkol. Musíme s Rupertem najít naše rodiče.

Vytáhla jsem mámin šál. Dala mi ho před tajnou jeskyní žena jménem Nancy. Řekla mi, že se s mou matkou setkala v posledním táboře, ve kterém byla, než ho zavřeli.

Jitřenka, jež klusala vedle mě, se na šál zvědavě podívala.

„Můžeš podle toho vystopovat mou mámu?“ zeptala jsem se a přidržela ho před ní.

Vlčice očichala jeden konec šálu, trochu zavrtěla ocasem a pak sklonila hlavu, čímž říkala ano.

„Ano!“ zvolala jsem. „ANO!“ Musela jsem tomu věřit.

Jitřenka dál čenichala. Když se dostala na druhý konec šálu, její vrtící se ocas najednou znehybněl. Vlastně úplně celá ztuhla – až na čumák, jenž sebou zběsile zaškubal.

„Jitřenko?“

Trochu před šálem ucouvla, otočila hlavu a zahleděla se do dále. Pak sehnula čumák až k zemi

a celá se jednou otočila kolem vlastní osy. Vypadala naprosto zmateně.

„Jitřenko?“ Položila jsem jí ruku na záda ve snaze ji uklidnit.

Trhla sebou, ucítila jsem pod prsty, jak se jí zježila srst.

„Co se děje?“ zeptala jsem se.

Jitřenka na mě chvíli zírala. **Já nevím.**

„Ale...“

Odvrátila ode mě zrak. **Já nevím!**

Odklusala pryč a já tam zůstala stát se šálem
v ruce a dívala se za ní.

„To bylo divné,“ řekla jsem.

„Cože?“

Rupert byl už celé hodiny duchem mimo. Věděla jsem, že je zklamaný z toho, že jsme v té jeskyni nenašli naše rodiče. Já byla samozřejmě taky, ale jeho to možná zasáhlo víc, protože s nimi ztratil kontakt teprve nedávno.

„Nezdá se ti, že se Jitřenka chová divně?“ zeptala jsem se.

Rupert vzhlédl od lokátoru a letmo pohlédl na vlčici, která čenichala všude kolem.

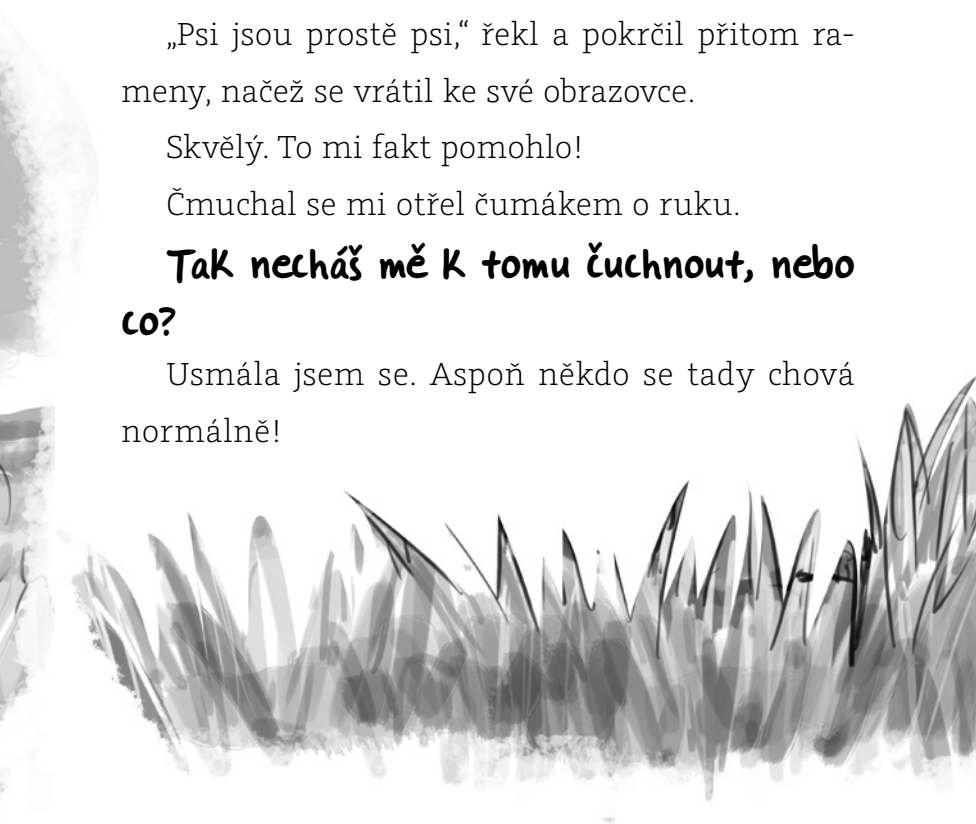
„Psi jsou prostě psi,“ řekl a pokrčil přitom rameny, načež se vrátil ke své obrazovce.

Skvělý. To mi fakt pomohlo!

Čmuchal se mi otřel čumákem o ruku.

Tak necháš mě k tomu čuchnout, nebo co?

Usmála jsem se. Aspoň někdo se tady chová normálně!

Podržela jsem mu šál před čumákem. Sebevědomě ho zběžně očichal, pak zvedl hlavu a zavěťřil. Po chvíli zvedl tlapku.

Tudy, zaštěkal.

Byla jsem tak nadšená tím, že víme kudy jít, že jsem málem zapomněla na Jitřenčino podivné chování.

Čmuchal nás vedl nepřetržitě několik kilometrů. Kde to šlo, tam jsme se drželi pod úrovní terénu. Brzy jsme začali narážet na farmy a domy. Vypadaly opuštěně, ale i tak jsme se od nich pro jistotu drželi dál.

Co chvíli jsem se rozhlížela, abych se ujistila, že jdeme všichni pohromadě, a pokaždé jsem si všimla, že se Jitřenka za smečkou opožďuje.

Vyhýbala se očnímu kontaktu se mnou a těkala pohledem na všechny strany. *Co to s ní je?*

KKKJJJ!!!

Orlička něco uviděla!

Všichni jsme instinktivně zalehli do trávy
a napjatě poslouchali.

Proč si leháš? zavrčel Brutus na Mrňouse.
**± ve stoje jsi pořád menší než já, Když se
přikrčím.**

Ano, zaňafal Mrňous, jenže Když uvidí nepřátelé mě, je vzhledem k mé reputaci pravděpodobnější, že se nás leknou!

To musí být ta největší pitomost, co jsem kdy...

„Ticho, vy dva!“ sykla jsem.

Po chvíli jsem uslyšela jakýsi hukot. Blízko nás prolétávala helikoptéra!

„Musíme se někde schovat,“ řekl Rupert.

„Tamhle,“ navrhla jsem.

Kousek před námi se nacházela rokle a v ní rostla skupinka stromů.

„Všichni společně,“ instruovala jsem je, „jakmile dám znamení. Připraveni? Teď!“

Vyskočili jsme na nohy a skrčení jsme běželi trávou. Když jsme se dostali ke stromům a na tváře mi dopadl jejich stín, pocítila jsem obrovskou úlevu.

Mrňous s jazykem na vestě smykem zabrzdil o můj kotník.

Zvládli jsme to!

„Neříkej hop, dokud nepřeskočíš,“ zamručela jsem na něj.

Několik minut jsme vyčkávali, ale nic nenasvědčovalo tomu, že by nás vzdálený vrtulník uviděl. Pokračoval dál po své trase, až z něj zbyla jen tečka vznášející se na obzoru.

„Vypadá to, že Mrňous měl pravdu,“ řekla jsem.

Rupert se na mě roztržitě podíval.